

62. Tautas pārvaldīšanas nepolitkorektās receptes

Tas, ko drīkst nosacīti saukt par tautas pārvaldīšanas tehnoloģiju, sastāv no divām daļām. Viena daļa ir politkorekta, bet otra daļa ir nepolitkorekta. Vara tautas pārvaldīšanā var izmantot gan morāli atbalstāmu un sociāli cienījamu tehnoloģiju, gan amorāli antihumānu un sociāli necienīgu tehnoloģiju. Turklāt sociāli cienījamo tehnoloģiju neviens neslēpj no tautas un atklāti informē sabiedrību par šīs tehnoloģijas pielietošanu, bet sociāli necienīgo tehnoloģiju slēpj no tautas un par tās pielietošanu atklāti neinformē sabiedrību.

Tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas analītikā ļoti būtisks jautājums ir attieksme pret politkorektumu. Respektīvi, ļoti svarīgi ir noskaidrot, kuriem cilvēkiem attiecīgā tehnoloģija liekas nepolitkorekta un kuriem cilvēkiem attiecīgā tehnoloģija neliemas nepolitkorekta. Un, lūk, eiropiešu tautu pārvaldīšanas vēsturiskā pieredze liecina, ka visur un vienmēr ir bijuši valstsvīri, kuri minēto tehnoloģiju nedala divās daļās – sociāli cienīgā un sociāli necienīgā daļā. Viņiem tautas pārvaldīšanas tehnoloģijā viss ir vienlīdz vērtīgs. Lai iegūtu varu un saglabātu varu, noder gan sociāli cienīgā, gan sociāli necienīgā daļa. Priekš viņiem neeksistē morāli atbalstāma tehnoloģija un morāli neatbalstāma tehnoloģija. Turklāt šie valstsvīri savus uzskatus neslēpj no tautas un nebaidās no tautas nosodījuma par nepolitkorektas tehnoloģijas pielietošanu. Jauno laiku vēsturē Eiropā tādi valstsvīri bija Napoleons, Bismarks, Uļjanovs, Musolīni, Šarls de Golls, Tečere.

Tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas analītikā ļoti būtisks ir arī kompetences jautājums. Respektīvi, runa ir par tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas profesionālo apguvi. Teiksim, no mūsu valsts viedokļa nākas noskaidrot, kādā līmenī tautas pārvaldīšanas tehnoloģiju, piemēram, ir apguvusi Āboltiņas kundze, Straujumas kundze, Mūrnieces jaunkundze, Druvietes kundze, Bērziņa kungs, Zatlera kungs, Ulmaņa kungs, Dombrovska kungs. Latvijas tauta pašlaik var vēlēties uzzināt, kāda ir tautas pārvaldīšanas profesionālā kompetence valdošās kliķes „piarētajam” varbūtējam Valsts prezidentam Levita kungam un otram pretendētājam Piebalga kungam.

Katrā zemē notiek specifiska kadru sagatavošana valsts darbam. LR ar to nodarbojas „Valsts administrācijas skola” (VAS). Tā izveidota 1993.gadā. Skolas mājas lapā saturiski un stilistiski raupji grūduļainā izteiksmē ir teikts, ka VAS ir „Valsts kancelejas pārraudzībā esoša tiešās valsts pārvaldes iestāde, kuras uzdevums ir attīstīt un nodrošināt kvalitatīvu mācību un konsultāciju piedāvājumu, kas vērsts uz valsts pārvaldē un pašvaldībās nodarbināto aktuālajām un nākotnes vajadzībām. VAS organizētās mācības palīdz valsts pārvaldē strādājošajiem nodrošināt kvalitatīvus valsts pārvaldes pakalpojumus Latvijas sabiedrībai. VAS ir lielākais mācību centrs ierēdņiem un valsts pārvaldes darbiniekiem Latvijā, īstenojot sistēmisku un uz rezultātu vērstu pieeju mācībām, nodrošinot valsts noteiktās prioritātes personāla attīstībā, mācību kvalitāti un pēctecību”.

Iespējams, VAS („īstenojot sistēmisku un uz rezultātu vērstu pieeju”!?) „mācību un konsultāciju piedāvājumu (!?)” procesā tiek stāstīts par tautas pārvaldīšanas tehnoloģiju. Tikai ir jautājums, cik tematiski izvērsti tas notiek un vai tiek stāstīts arī par tehnoloģijas nepolitkorekto daļu.

Rietumu civilizācijā ir nostiprinājies viedoklis, ka ar tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nepolitkorekto daļu ir jāiepazīstina tikai ļoti nedaudzi cilvēki – potencionālie tautas valdnieki. Ar tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nepolitkorekto daļu padomju drošības iestāžu atsijātie tautfrontiešu barveži tika iepazīstināti amerikāņu organizētajās apmācībās jau LPSR pastāvēšanas pēdējos mēnešos. Šo apmācību dumjākie dalībnieki 90.gadu sākumā ciniski lielījās ar savām smalkajām gudrībām tautas pārvaldīšanā. Pie tam to braši darīja (kā vairākkārt nācās pārliecināties) ne tikai pie klāta galda.

Taču pats galvenais un interesantākais ir sekojošais. Pēcpadomju Latvijas valstiskuma tarantelliskā līgošanās liecina, it kā mūsu valstsdāmas un valstsvīri lieliski zina un lieliski prot praktiski izmantot tautas pārvaldīšanas nepolitkorekto tehnoloģiju. Pēcpadomju Latvijas tautas pārvaldīšanā jau no paša sākuma dominē nepolitkorektās receptes.

Tas ir nepārprotami redzams arī šodien. Vienīgi mās šaubas, vai amorāli antihumāno un sociāli necienīgo tehnoloģiju mūsu valsts galvas realizē ar savu galvu jeb mūsu valsts galvas ir tikai citas valsts galvas pavēļu izpildītājas galvas, īsti pat neaptverot savas darbības patieso (ārprātīgi graužojošo) jēgu un rezultātu.

Moderna tautas pārvaldīšana ir organiski vienota ar menedžmenta metodoloģisko kompleksu, ko visaptveroši dēvē par vadības teoriju. Tā balstās uz kibernetiku un informācijas teoriju. Taču vadības teorijā var iekļaut arī to materiālu, ko mistiskā un konspiroloģiskā manierē atzīst par pasaules valdnieku politisko ideoloģiju. Šī politiskā ideoloģija faktiski ir tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nepolitkorektā daļa.

Šajā daļā viss ir ikdienišķi nepierasts un publiskajā telpā tradicionāli nedzirdēts. Sākot jau ar to, ka tauta netiek dēvēta par tautu, bet gan par pūli. Tātad kaut ko nepiedienīgu, haotisku, neprognozējamu, viegli vadāmu un izmantojamu.

Zinātniskajā terminoloģijā pūlis ir slikts vārds. Tas ir slikts vārds arī ikdienas sarunvalodā. Katrs cilvēks zina, ka piederība pūlim nav laba identifikācija. Katram cilvēkam vārds „pūlis” asociējās ar kaut ko mežonīgu un drausmīgu. Katrs zina, ka no pūļa neko labu nevar prasīt un sagaidīt. Katrs zina, ja tautu salīdzina ar pūli, tad tas liecina par necienīgu attieksmi pret attiecīgo tautu. Tautu ar pūli visbiežāk salīdzina tikai tad, ja pacietības mērs pret tautas izdarībām ir sasniedzis kritisku robežu.

Kritiska robeža tiek sasniegta arī pēcpadomju Latvijā. Tā, piemēram, internetā var atrast šādas frāzes: (1) „Jo tuvāk vēlēšanas, jo mazāk vēlētajiem tiek mobilizēti kvalificētai izvēlei, jo vairāk turēti par pūli”; (2) „Būtu jānodala: kas ir tauta un kas ir pūlis – latviski runājošs pūlis. Latviski runājošam pūlim nākotnes nav [...] ar jēdzienu “tauta” būtu jāsaprot katras tautas labāko daļu – eliti. Nevis to eliti, kas tagad ir pie varas, politisko un varas eliti, bet gan patieso, nacionālo eliti. Bijušie un esošie prezidenti, arī Vaira Vīķe-Freiberga, Saeimas priekšsēdētāji, Ministru prezidenti, deputāti, ministri – ne par šiem cilvēkiem ir runa, jo tie pieder pie pūļa, viņi ir pūļa cilvēki. Tādiem, ja vien sevi nepārveidos, nākotnes nav. Bet, ja tautā ir cilvēki, kuri seko, piemēram, Raiņa ideāliem, kas izteikti lugā “Uguns un Nakts” vai Andreja Pumpura “Lāčplēši”, tad šādi tautai ir nākotne. Šāda tauta var būt augšupejoša, jo saprot varonību. [...] Protams, varonību saprot un ciena tikai tautas labākā daļa. Raiņa lugā pūlis ir raksturots ar saucieni – “Vai, vai, mūsu mīļie!”... Tas ir remdenais pūlis, kurš tikai vaimanā – kaut tikai karš nebūtu, labāk par vergu būt, lai tikai dzīvs paliktu. Pūļa cilvēkiem varonība un iedrosmes ir svešas īpašības. Taču tautas likteni izšķir nevis pūlis, bet gan tautas labākā daļa”; (3) „Pūlis, protams, var kārtējo reizi ieņirgt gan par K[...], gan D[...], sak, baigākie cīnītāji, bet ne pūlim lemt par visiem, ne pūlim sāp Latvijas šodienas un tās mūžīgā nākotne. Pūlis ir talantīgs tikai uz gānīšanos. Pūlis vienmēr stāvēs uz ķēgu pjedestāla, slaidi uzspļaujot tiem, kuri tic un domā, nevis ņirdz un reflektē. Nereti uzmācas grūtsirdība: vai mums vēl ir spēks piecelt kājās Latviju, kas, mūsu pašu uz ceļiem notriekta, rūgti raugās mums acīs? Vai mūsu daļa ir tikai nespēks?” (4) „Šajā politiskajā analfabētismā izcilākais sasniegums visā Eiropā ir uzskats, ka kreisais spārns ir krievi un labais – latvieši. Primitīvi, kā tas var būt tikai pūlī”.

Tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nepolitkorektajā daļā centrā ir atziņa, ka pret tautu ir jāizturās kā pret pūli. Tautas psiholoģija patiesībā ir tipiska pūļa psiholoģija. Katru tautu tāpat kā katru pūli var ietekmēt un vadīt nepieciešamajā virzienā. Tautu tāpat kā pūli nedrīkst atstāt bez vadības. Faktiski tauta tāpat kā pūlis vēlas, lai kāds to vadītu. Tautai tāpat kā pūlim patīk pakļauties vadītājam. Jo spēcīgāks vadītājs, jo tam ar lielāku entuziasmu visi pakļaujas.

Atsevišķas nepolitkorektās receptes ir veltītas pūļa pakļaušanai. Izrādās, viss ir ļoti vienkārši. Lai pakļautu pūli, tam ir jāatņem prāts un vēlēšanās domāt. Pie mums tas praktiski izpaužas, Latvijas tautai atņemot prātu un vēlēšanos domāt.

Protams, ne visi piekritīs, ka tāds mērķis jau sen ir sasniegts. Latvijas tauta jau sen vairs nedomā par savas valstiskās suverenitātes iegūšanu, nepieciešamību izbeigt masveidīgo zagšanu un visdažādākā samudžinājuma blēdības. Latvijas tautu jau sen vairs neinteresē morālā stabilitāte, sodot „prihvatizācijas” kriminālos noziegumus.

Lai atņemtu prātu, vispirms nākas pūļa (tautas) domas novirzīt vēlamajā virzienā. Taču nekādā gadījumā līdzšinējās pūļa domas nedrīkst tūlīt pasludināt par nevērtīgām un kaitīgām. Pūlim tas var nepatikt. Līdzšinējās domas ir jācenšas smalki izmantot savā labā, tās papildinot ar jaunu saturu, bet efektīvākais – līdzšinējās domas piespiežot kompromitēt pašam pūlim.

Kā to izdarīt, nav noslēpums. Pūlim samērā ātri pāriet apetīte domāt, ja rīkojās šādi. Katrā pūlī vienmēr ir sastopamas t.s. tautas pļāpas – tautas balamutes. Šos tipus ir obligāti prasmīgi jāizmanto, stimulējot viņu tukšo muldēšanu un nespēju runāt par galveno. Turklāt ir jācenšas tautas balamutes sanaidot, lai viņi sāktu savā starpā bezjēdzīgi strīdēties par dažādiem sīkumiem. Tādā veidā ir iespējams samērā ātri atradināt cilvēku interesēties par valsti, valdību, politiku, kas reāli ir noticis pie mums. Cilvēkiem apnīk strīdi tādā mērā, ka viņi ir ar mieru pakļauties pirmajam, kurš apsola likvidēt savstarpējos ķīviņus. Ja, pieņemsim, Levita kungs apsolis ieviest kārtību un likvidēt savstarpējos ķīviņus, tad viņu latvieši ātri atzīs par vispiemērotāko Valsts prezidentu.

Lai pakļautu sabiedrisko domu, publiskajā telpā ir jāinscenē pretrunīgu spriedumu plūdi no dažādām pusēm – sabiedrības dažādiem sociālajiem un dažādiem profesionālās darbības slāņiem. Tādā veidā var kolosāli dezorientēt tautu un cilvēkiem pilnā mērā sajaukt galvu. Informācijas haosa rezultātā cilvēki pārstāj saprast viens otru un pārstāj uzticēties ikvienam viedoklim.

Pie mums pašlaik tā notiek sakarā ar priekšlikumu ļaut tautai ievēlēt Valsts prezidentu. Par to medijos ir sastopami ļoti pretrunīgi spriedumi, aicinot izteikties gan mūsu tautas klasiskās balamutes (piem., oficiālos politologus), gan visdažādāko slāņu pārstāvjus (piem., studentus), kuru reālā kompetence valstiskos jautājumos visbiežāk ir līdzvērtīga nullei.

Tautas balamutes neplāpā tikai tāpat, lai no viņiem katrs izmuldētu savu muldāmo. Sabiedriskajā domā ir jāpanāk ticība, ka valstī pastāv vārda brīvība. Tādējādi tautas balamutes kļūst par vārda brīvības simboliem. Tas nekas, ka tautas balamutes ar savu tukšo pļāpāšanu visu diskreditē, primitivizē, haotizē. No tā nav jābaidās. To ir jācenšas pilnveidot, lai pūli (tautu) turētu savā pakļautībā.

Tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nopolitkorektajā daļā ir izskaidrotas varas tiesības. Varai ir jābūt spēcīgās rokās. Spēcīgais drīkst pielietot spēku. Spēks ierobežo brīvību, bet vienīgi spēks ir spējīgs saliedēt sabiedrību. Spēcīgākajiem (gudrākajiem un spējīgākajiem) ir tiesības uzspiest savu viedokli pārējiem. Tā rezultātā tiek likvidētas nesaskaņas, kas parasti izraisa haosu un var izraisīt pat asinsizliešanu. Viena no Ukrainas traģēdijas lielākajām nelaimēm bija Janukoviča nespēks likvidēt nesaskaņas.

Lai attaisnotu spēka pielietošanu, jāizvēlās iekšējais vai ārējais ienaidnieks, un pūlis (tauta) jāiedvesmo cīņai ar šo ienaidnieku. Spēcīgai varai nav nekā kopēja ar morāli, kas tikai novājina varu. Pūlis (tauta) ir akls ierocis spēcīgās rokās. Tāpēc tas, kurš grib valdīt, vienmēr var droši izmantot viltību un izlikšanos. Aklais pūlis (tauta) nespēj konstatēt viltību un izlikšanos. Atklātība un godīgums ir vienīgi skaistas dekorācijas, kas adresētas pūļa (tautas) bezprātam un emocionālajām vajībām. Panākumus gūst tikai rupjš spēks, nekautrējoties balstīties uz manipulatīvām konstrukcijām. Jebkuras spēcīgas varas (politiskās sistēmas) sabiedrotais ir noziedzība, kas paver ceļu pūlī (tautā) radīt ilūziju par varas cīņu pret noziedzību.

Jau sen ir zināmas receptes, kuru nešpetni virtuozais dārdējums atspoguļojās mūsdienu ģeokrātiskā valstiskuma laikmetā, kad ģeopolitiskā kundzība ir elementāra varas forma daudzās zemēs un neapšaubāmi arī lepni verdziskajā LR.

Valsti nav obligāti jāiekaro. Lai savā pārziņā pārņemtu citu valsti, tajā nav militāri jāiebrūk. Lai savā pārziņā pārņemtu citu valsti, ideoloģiski ir jāsagrauj tās sabiedrība. Dzīvē tas nozīmē, ka sabiedrība (tauta) aizmirst visas savas valsts ideoloģiskās pamācības un pārvēršas par garīgi amorfu pūli (baru, masu).

Vispirms attiecīgās valsts sabiedrība ir jāsaīdē ar brīvības ideju. Brīvības idejai ir jāaptver ne tikai uzskatu un vārda brīvība, bet arī biznesa brīvība. Attiecīgajā valstī īpaši plaši ir jāpropagandē biznesa brīvība, paverot ceļu labklājībai un bagātībai. Tas ļoti ies pie sirds alkātīgiem indivīdiem, kuri kļūs par biznesa brīvības faniem un attiecīgās ārzemju valsts idejiskajiem un politiskajiem sabiedrotajiem. Valsts iedzīvotāji, uzzinot par brīvību un tās

sniegtajām lieliskajām iespējām, sāks ienīst savu valsti un tās valdību. Parādīsies izlecēji no savas tautas, kuri sāks aktīvi vērsties pret varu un galu galā pilnā mērā sagraus sabiedrības nacionālo pašcieņu un patriotismu, taču vistrakākais – valstiskās suverenitātes velmi. Valstī iestāsies haoss, un tādos apstākļos jebkurš ārējais spēks tiks uzskatīts par glābēju.

Glābēju sagaidīja arī latviešu tauta. Viss risinājās stingri saskaņā ar tautas pārvaldīšanas tehnoloģijas nepolitkorekto daļu. Bija gan brīvības idejas propaganda, bija gan biznesa brīvības fani, bija gan alkātīgi idejiskie un politiskie sabiedrotie, bija gan savas varas nīdēji un pilnā mērā sagrauta valstiskās suverenitātes velme.

Tas viss bija. Tā ir mūsu slavenā pagātne. Pārāk daudzi ar to lepojās. Taču ar to nelepojās mūsu sabiedrības spēcīgākā grupa, kura vēl mazliet domā un ir spējīga relatīvi kritiski un objektīvi izgaršot dzīves bezdibeni, kurā esam brīvprātīgi nolaidušies. Šī sabiedrības grupa pret tautas pārvaldīšanas nepolitkorektajām receptēm izturās naidīgi un nosodoši. Šī sabiedrības grupa ir mūsu valdošās kliķes (citas valsts galvas izpildītājgalvju) lielākais bieds, jo šo grupu ir ļoti grūti zombēt un iedzīt pūlī pie pārējiem.